

KOB ...

Ču se jeka sa mora daleka,
Crni glasi, nose ih talasi:
»Više nije zv'ezde najsjajnije,
Koja s'jaše sve obzorje naše«...
Zajauka duša mladog puka,
Kao guja kad grmi oluja;
Stenju gore, plače Jadran More.
A Topola, do juče ohola,
Sagla glavu u zemlju i travu!...
Šumadija, sablja demiskija:
Pogreb sprema!... Od bola nijema!...
I bez suza — ranjena Meduza:
Čuti, čeka pravdu bez leleka,
Svjесna ноći, ali i svemoći,
Koja klija iz njenih ćelija!...
Sa Lovćena, u crno zav'jena,
Ko da su se vile pomamile:
Pište, plaču, u oblake skaču.
A Cetinje, kroz suze proklinje
Krunolomce, Jude i lakomce,
Što iz pizme, ispod tudje čizme,
Krv proliše, obraz ocrniše...
Kaludjeri otvorili dveri:
Bogu služe, nariču i tuže.
Zan'jemile glave od Države:
Od serdara, pa do djenerala,
Od vezira do arhipastira.
Sve je na tle palo, zajecalo...
Na Dedinje, kukavice sinje,
Krila svile, dvore ocrnile!...
A Marija ciči kao zmiја:
»Šta će Majka s tri Čeda nejaka,
Na Balkanu, vječitom vulkanu,
Bez zaštite Muža — rukodrža,
Pregaoca, Oca, ratoborca?«...
»Ne guši se, Mama, u suzama,

Moga Baba ne pob'jedi Švaba,
 Madžar ljuti, ni Turčin okruti;
 Iza plota pogibe od skota;
 Al' Država, Njegova tvrđjava,
 Stoji jakā kō grom iz oblaka;
 Milioni, i ako su bolni,
 U nesreći, uv'jek su najveći!...
 Nemoj, Mati, za Tatom plakati:
 Brekće snaga u Tvog Sina draga,
 On će rasti i brzo dorasti
 Do alata, do sablje od zlata,
 Do mundira i carskog porfira,
 I na presto, na Očevo mesto,
 Skoro sjesti i kolo zavesti:
 Sreće, mira i narodnog pira«...
 »Blago meni, Diko i Mladiko!
 Sve što reče, neka Ti se steče.«
 »Amin Božel!« — kliknuše velmože,
 I puk cio, što se okupio
 Na Oplencu, na molitvu Svecu...
 Dusi vodja, sve od Karadjordja,
 Kroz oblake lete i prijete:
 »Petre, sine, čuvaj naše čine:
 Od krvnika i od izdajnika,
 Od zlotvora in od ljudomora...
 Brani, Sine, carske tvorevine:
 Mačem, radom, ljubavlju i pravdom.
 More r'jeka od pamtivijeka
 Krve naše lismo i prolismo,
 Dok se nije stvorilo zdanije,
 Iz kostura i granita sura,
 Ljepše nije u sv'jet majstorije,
 Ni od hrida još tvrdjega zida!
 Krvca Tvoga Oca — Čudotvorca,
 Neka bude pričešće za ljude,
 Koji stoje na slavne razboje,
 Od Marice do vrela Savice«...

Zagreb

Mićun M. Pavićević.

na dan marseljske tragedije.